

Să cad în temerile eului

Răzvan Poșchin

sunt eu, un vânt rece lovindu-se de obrazul tău
mult prea moale pentru o seceră ca mine
cu tășuri lăuntrice, unse cu temerile de neant
mă legăn pe umărul tău, dar îmi pare că nu te simt, că-mi ești departe
iar eu sunt un eu mult prea lovit de-o ghiulea apocaliptică
a neființei brodată pe-o mânecă de creier
nu mă întreba nimic din anii trecuți pe lângă mine atât de anonimi
că-mi pare că m-am născut în secunda moartă
pe-un pat de urzici, mâncând mătrăguna singurătăților
de pe unghiile mâncate de șobolani infernali
ai lumilor sinucise
de păcatele oamenilor mai mult neoameni în zile noastre himere
ești atât de aproape încât nu te simt decât în vântul ce-aduce cu el parfumul tău autentic ce-mi
învăluie trupul
într-o nostalgie neiertătoare
te modelez în fiecare lucru, în fiecare minune a naturii
te modelez în mine, în mâini ce n-au știu
decât să scrie și să cuprind șiroaiele de lacrimi căzute din peșterile întunecate